

δένδρον λευκάνθεμον σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) β) Τοῦ γένους τῆς ἀκακίας (acacia) καὶ ἰδίως ἀκακία ἢ κυανόφυλλος (acacia cyanophyllus) Κύπρ. 2) Ὑπὸ τὸν τύπον ἀκακία βένετη, ὁ ξενικὸς θάμνος οὐϊσταρία ἢ Σινική (wistaria Chinensis) τοῦ γένους τῆς οὐϊσταρίας (wistaria) Κύπρ. [**]

ἀκάκιωτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κακίωτος <κακίωνω.

Ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἐκάκιωσε, ὁ μὴ ὀργισθεὶς, ὁ μὴ δυσφορήσας.

ἀκακκάβιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκακκάβιαστους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κακκαβίαστος <κακκαβιάζω.

Μεταφ. ὁ μὴ κακκαβιασμένος, ὁ μὴ ἥπατημένος.

ἀκακκάβωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκακκάβωτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κακκαβίωτος <κακκαβίωνω.

Ἀκακκάβιαστος, δ ἰδ.

ἄκακος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄκακο Τσακων. ἀνάκακος Θήρ. Θράκ. Σέριφ. Χίος

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄκακος.

1) Ὁ ἀπηλλαγμένος κακίας, ὁ μὴ ποιῶν κακόν, ὁ ἀγαθῆς προαιρέσεως, ἀθῶος κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. ἄκακος ἄνθρωπος. Ἀκακή γυναῖκα -καρδιά. Ἀκακο παιδί κοιν. || Ποίημ.

Θά σκορπίσουμε τὸ Μάι | πάνου 'ς τ' ἄκακα τὰ στήθη
ΔΣολωμ. 185. 2) Ὁ μὴ ὑποπτεύων κακόν, ὁ μὴ ὑπόπτῃς, ἀφελής, ἀπλοῦς, εὐήθης Ἄνδρ. Χίος Ψαρ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Δημοσθ. 1153 «προσποιούμενος ἄκακος εἶναι ἐξηπάτησε τοὺς δικαστάς». 3) Ὁ μὴ προξενῶν κακόν, ἀβλαβής Πόντ. (Οἶν.) κ.ά. — ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 22: ἄκακον ἀρρώστια Οἶν. Ἀκακα λόγια αὐτόθ. || Ποίημ.

Καὶ τ' ἀγεράκι τ' ἄκακο τῆς Θράκης ζωντανεύει
ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀκαλάμιαστος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀκαλάμιαστος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλαμίαστος <καλαμιάζω.

Ἐπὶ νήματος, ὁ μὴ καλαμιασθεὶς, ὁ μὴ περιτυλιχθεὶς εἰς τὰ καλάμια. Συνών. ἀκαλάμιστος.

ἀκαλάμιστος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλαμιστος <καλαμίζω.

Ἀκαλάμιαστος, δ ἰδ.

ἀκαλάμωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκαλάμωτους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλαμωτος <καλαμώνω.

Ἐπὶ τοῦ καυλοῦ τῶν σιτηρῶν, ὁ μὴ ἀποκτήσας καλάμην: Σ'τάρ' ἀκαλάμωτον.

ἀκαλάτρευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλατρευτος <καλατρεύω.

Ὁ πρὸς ὃν δὲν δύναται τις νὰ διαλέγεται διὰ τὴν ὑπεροφίαν του, δυσέντευκτος, ὑπεροπτικός, ὑπερήφανος, ἀμίλητος ἐνθ' ἄν.: Ἐσὺ εἶς ἀκαλάτρευτος καὶ πῶς ἐκαλατξεῖς; Χαλδ. Ντό νὰ πάγω σουμά 'τ'; ἐκεῖνος ἀκαλάτρευτος ἐν' αὐτόθ. Συνών. ἀμίλητος.

ἀκαλαφάτιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀκαλαφάτιτος Πόντ. (Κερασ.) ἀκαλαφάτετος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλαφατιστος <καλαφατίζω.

1) Ἐπὶ πλοίου, ὁ μὴ βυσθεὶς κατὰ τοὺς ἄρμους διὰ στυπτείου καὶ πίσεως ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ. ἀβίητος πολλαχ.

ἀκάλεστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) ἀκάλιστους βόρ. ἰδιώμ. ἀκάλετος Πόντ. (Τραπ.) ἀκάλιαστους Ἡπ. Μακεδ. (Σιάτ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀκάλεστος.

1) Ἀκλητος, ἀπρόσκλητος, συνήθως εἰς γάμους καὶ οἰκογενειακὰς ἐορτάς ἐνθ' ἄν.: Κάνενα δὲν ἄφησε ἀκάλεστο, ὅλο τὸ χωριὸ τὸ κάλεσε κοιν. Ἀντίθ. καλεσμένος (ἰδ. καλῶ), καλεστός. 2) Ὁ ἀπρόσκλητος προσελθὼν, αὐτόκλητος ἐνθ' ἄν.: Πῆγε 'ς τὸ γάμο ἀκάλεστος κοιν. || Γνωμ. Τὸν ἀκάλεστο 'ς τὸ γάμο κάτω κάτω τὸν καθίζουν (πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,365 κέξ.) Κρήτ. Ἀκάλεστος φίλος, καθάρσιος χοῖρος Κάρπ. Ἀκάλεστον σκαμνὶν 'κ' ἔχει (ὁ αὐτόκλητος δὲν ἔχει θέσιν) Οἶν. Ἀκάλεστους γαίδαρους 'ς τὸν γάμον τί γυρεύ'; (τὸ γαῖδαρος ἐνταῦθα λέγεται προληπτικῶς, δηλ. ὁ ἀπρόσκλητος προσερχόμενος εἰς τὸν γάμον εἶναι γαῖδαρος) Σάμ. κ.ά. || Ἄσμ.

Τὸν Λάπα δὲν τὸν κάλιασιν τὸν πρῶτον ἀδιρφό του
κὶ οὐ Λάπας πάν' ἀκάλιαστους ἀλάφι στουλισμένον
(ὠδήγει ἔλαφον, δηλὸν ὅτι ὡς δῶρον) Σιάτ.

ἀκαλειτζάριστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. α- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλειτζαριστος <καλειτζάρω.

Ὁ μὴ τυχὼν φιλοφροσύνης, περιποιήσεως, ἀφιλοφρόνητος: Ἡρθανε πολλοὶ καὶ πομείναν ἀκαλειτζάριστοι οἱ μισοί. Ἀκαλειτζάριστες εἶν' ἀκόμα, μὰ τὴν θὰ τοσοὶ καλειτζαρέψωμε. Συνών. ἀτρατιτζάριστος.

ἀκαλήπα ἢ, ἀγαλήπα Σκυρ. γαλήπα Σάμ. κάλ'φας ὁ, Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀκαλήφη. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 65.

Τὸ θαλάσσιον ζῷον ἀκαλήφη τοῦ γένους τῶν ἀκαληφῶν (acalephae) τῆς οἰκογενείας τῶν μεδουσῶν (medusae) τῆς τάξεως τῶν κοιλεντέρων (coelenterata). Συνών. κολλητσίανος, τσουκνίδα.

Πβ. ἀγριοκολλητσίανος. [**]

ἀκάλιαστος ἐπίθ. ἐνιαχ. ἀκάλιαστους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλιαστος <καλιάζω.

